

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

DÍVKA
NA PARNÍKU

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Dívka
na
parníku**

VYŠEHRA D

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU
PŘELOŽIL LADISLAV SMUTEK

Copyright © The Trustees of the Wodehouse Estate 1997

Translation © Ladislav Smutek, 1991

Illustrations © Adolf Born, 1991, 2008

ISBN 978-80-7021-929-4

Okamžik, prosím!

Dříve než můj přítel pan Jenkins – počkej chvílku, Herberto – dříve než můj přítel pan Jenkins formálně zpřístupní tuto knihu čtenářské veřejnosti, řekl bych rád několik slov. Vy, pane, a vy a vy tam vzadu, kdybyste laskavě ovládli svoji netrpělivost... Nemá smysl se strkat. Na všechny se výtisky dostanou. Děkuji vám. Nezdržím vás dlouho.

Chci se očistit z případného nařčení, že jsem se dopustil plagiátu. Ale – vy o tom zřejmě nic nevíte. Neuvědomujete si, jak opatrný musí být i tak skvělý chlapík jako jsem já. Přece byste nechtěli, aby mě potomci přezdili na Pelhama Chmatáka, vidíte? Ne! No tak vidíte. Až se tento svazek dostane zákazníkům do rukou, v té době už kdekdo bude mít samozřejmě přečtenou knihu pana J. Storera Cloustona „Šílenec opět na svobodě“. (Ti, kdož jsou tak zaostali, že knihu propásli, si naší pozornosti ani nezaslouží.) Oba hrdinové, „Šílenec“, i můj „Sam Marlowe“, se snaží vyvážnout z kritické situace tak, že se ukryjí do brnění v hale panského venkovského sídla. Vypadá to podezřele, že? A přece volám nebesa za svědka, že jsem nevinný, nevinný. A jestliže nestačí slovo Wodehouse z Northumberland Avenue, dovolte, abych podotkl, že moje povídka a povídka pana Cloustona vycházely na pokračování současně v příslušných časopisech. Podle mého názoru to dokazuje, že na této křižovatce nedošlo k podlému činu. Dobrá, Herbe, už je můžeš vpustit.

P. G. Wodehouse

Konstituční klub,
Northumberland Avenue

Neklidné dopoledne

Podobny předním výzvědným hlídkám postupující armády, nakukovaly paprsky zlatého slunečního svitu okny opatřenými záclonami do pokoje, který si pro svůj pobyt v New Yorku pronajala paní Horace Hignettová již zařízený. Udělalo se krásné letní ráno. Ručičky holandských hodin v hale ukazovaly za dvě minuty čtvrt na deset; ručičky na pozlacených hodinách v obývacím pokoji za čtyři minuty čtvrt na jedenáct; ručičky na cestovních hodinách na polici s knihami za čtrnáct minut šest. Jinými slovy bylo přesně osm a paní Hignettová uznala tento fakt tím, že pohnula na podušce hlavou, otevřela oči a posadila se na posteli. Vždycky se probouzela přesně v osm.

Je to paní Hignettová, *ona* paní Hignettová, světoznámá spisovatelka o teozofii, autorka spisů „Světlo se šíří“, „Co přinese zítřek?“ a ostatních proslulých děl? Jsem rád, že se mě na to ptáte. Ano, je to ona. Přijela do Ameriky na přednáškové turné.

V té době Spojené státy značně trpěly, neboť téměř každá loď, jež připlouvala z Anglie, přivážela do země čerstvou dávku britských přednášečů. Romanopisci, básníci, vědci, filozofové a prostí, obyčejní otravové, na všechny a na vše jako by současně zapůsobil jakýsi stádný instinkt. Podobalo se to velkým středověkým stěhováním národů. Do Ameriky se hrnuli muži a ženy velmi rozdílných názorů na náboženství, umění, politiku a skoro všechny ostatní námety; v jediném bodě byli tito veleduchové Velké Británie bezvýhradně jednotni: že lze sbírat snadné peníze na amerických přednáškových pódiiích, a proč by si tedy nenahrabali stejně jako jiní.

S první várkou přistěhovalců přicestovala paní Hignetová; neboť jakkoliv jsou její spisy proniknuty duševnem, tato dáma vyniká silnou dávkou obchodního ducha a zamýšlela přijít si na své, dokud se nabízely slušné zisky. Byla teprve v polovici své plavby Atlantikem a už měla zajištěnou celou cestu; devadesát procent básníků a filozofů zatím sotva stačilo roztřídit čisté límce a pořídit si fotografie na pas.

Opouštěla Anglii s bolestí v srdci, neboť odjezd pro ni znamenal oběti. Víc než cokoliv jiného na světě milovala svůj kouzelný domov, Windles v hrabství Hampshire, dlouhá léta sídlo Hignettovy rodiny. Nic jí nebylo na světě dražšího nad Windles. Zastíněné cesty, stříbrné jezero, vznešené jilmy, zdi ze starého šedivého kamene – to všechno bylo úzce spjato s její bytostí. Cítila, že patří k Windlesu a Windles že patří k ní. Avšak vzato čistě právnicky, Windles jí bohužel nepatřil. Spravovala jej pouze pro syna Eustace až do doby, než se ožení a převezme nad ním otěže. Přicházely chvíle, kdy při pomyšlení, že se Eustace ožení a přivede na Windles cizí ženu, ji zamrazilo až do morku kostí. Naštěstí až doposud odrážela toto nebezpečí svým pevným vedením; doma syna neustále bedlivě sledovala a nikdy nepřipustila, aby promluvil se ženou mladší padesáti let.

Eustace doprovázel matku na její cestě do Ameriky. Když se vykoukala a oblékla, zamířila do haly, kde ji očekávala snídaneň. Po cestě zaslechla ze sousedního pokoje slabé chrápání svého syna. Shovívavě se usmála. Nikdy nezatoužila po tom, aby ho obrátila na víru časného vstávání, neboť se k němu chovala jako velkorysá matka až na to, že mu nedovolila, aby svou duši považoval za vlastní. Eustace vstával v půl desáté, dlouho poté, co se jeho matka nasnídala, přečetla korespondenci a pustila se do každodenních povinností.

Na stole v obývacím pokoji byla již připravena skromná snídaneň, rohlíky, ovesná kaše a kávová náhražka. Vedle kávové konvice s tím pekelným nápojem ležela hromádka dopisů. Paní Hignettová je otevírala při jídle. Většina z nich pocházela od jejích žáků a zabývala se záležitostmi čistě teozofického zájmu. Zval ji Motýlí klub, aby se jako čestný host účastnila jejich týdenního oběda. Jeden dopis byl od bratra Mallabyho – sira Mallabyho Marlowa, vynikajícího londýn-

ského právníka; dočetla se v něm, že se bratrův syn Sam, kterého si nikdy příliš necenila, zastaví na zpáteční cestě do Anglie v New Yorku a že Mallaby doufá, že se s ním sestra setká. Vcelku nudná pošta. Paní Hignettová ji bez zájmu zběžně prolétla; pár dopisů dala stranou pro Eustaceho, který pro ni pracoval jako neplacený sekretář, aby na ně odpověděl později během dne.

Právě se zvedla od stolu, když v hale zazněly hlasy, a za okamžik vstoupila do pokoje služebná, vychrtlá Irka pokročilého věku. „Madam, je tu nějaký pán.“

Paní Hignettové se zpráva nepříjemně dotkla. Dopoledne považovala za svůj posvátný majetek.

„Cožpak jste mu neřekla, že mě nikdo nesmí vyrušovat?“

„To jsem mu neřekla. Pustila jsem ho do salónu.“ Služebná chvíli setrvala v melancholickém mlčení a pak pokračovala: „Tvrdí, že je váš synovec. Jmenuje se Marlowe.“

To chmurnou náladu paní Hignettové nijak nevylepšilo. Synovce Sama neviděla už deset let a s chutí by toto období ještě prodloužila. Vzpomínala na něho jako na nepořádného kluka, který svou hnusnou přítomností během prázdnin několikrát zle narušil klášterní klid na Windlesu. Avšak krev není voda a tak podobně; proto se rozhodla, že mu věnuje pět minut. Vešla do obývacího pokoje, kde zastihla mladého muže, který vypadal více méně jako všichni mladí muži, jenom snad trochu zdatněji než většina z nich. Od té doby, co ho naposledy viděla, hodně vyrostl, jak už tomu bývá u mladých mužů mezi patnáctým a pětadvacátým rokem; teď měřil asi metr osmdesát, kolem hrudi měl asi metr a vážil kolem pět osmdesáti kilo. Měl snědý a přátelský obličej, v té chvíli poznamenaný ustaraným výrazem, který poněkud připomínal kočku zaběhlou v cizí uličce.

„Ahoj, teto Adeline,“ pozdravil ji nejistě.

„Tak co, Samueli?“ nadhodila paní Hignettová.

Rozhostilo se ticho. Paní Hignettová neměla ráda mladé muže a velice nesnášela, když se někdo násilím dral do jejího dopoledne; pomyslela si, že se Samuel od jejich posledního setkání ani trošičku nezlepšil: a Sam, který si představoval, že už dávno dospěl v muže a vyzul se z dětských střevíků, upadl do rozpaků, když si uvědomil, že teta na něho působí

stejným dojmem jako za starých časů. Že mu totiž vnuká pocit, jako by se zapomněl oholit a nadto spolkl nějakou drogu, po které nepříjemně otéká, zvlášť na rukou a na nohou.

„Hezké dopoledne,“ prohlásil urputně Sam.

„Asi ano. Ještě jsem venku nebyla.“

„Napadlo mě, že bych mohl nakouknout, jak se ti vede.“

„To bylo od tebe velmi laskavé. Dopoledne mám vždycky nejvíce práce, ale... ano, bylo to od tebe velmi laskavé.“

Nastala další pauza.

„Jak se ti líbí Amerika?“ otázal se Sam.

„Je mi z duše protivná.“

„Opravdu? Přirozeně, některým lidem se nelíbí. Prohibice a tak. Na mě osobně to vůbec nepůsobí. Já se tím ani trochu netrápím. Mně se Amerika docela líbí,“ řekl Sam. „Mám se tu báječně. Zacházejí se mnou jako s bohatým strýčkem. Byl jsem třeba v Detroitu a tam mi dali prakticky celé město a ptali se mě, jestli bych si nechtěl vzít ještě jedno do kapsy domů. Nikdy jsem nic podobného nezažil. Jako bych byl dědic, kterého dlouho hledali. Podle mě je Amerika největším patentovaným vynálezem.“

„A co tě do Ameriky přivedlo?“ zeptala se paní Hignetová, kterou nadšený chvalozpěv ani trochu nedojal.

„Přijel jsem si zahrát golf. Na turnaji, víš?“

„Ve svém věku,“ prohlásila paní Hignettová odsuzujícím tónem, „by ses měl spíše něčím zaměstnávat. To trávíš veškerý svůj čas hraním golfu?“

„Kdepak. Trochu hraju taky kriket, hodně plavu a příležitostně si zahraju fotbal.“

„Divím se, že tě otec nechá a nenaléhá, abys vykonával nějakou užitečnou práci!“

„Už o tom začíná mlít. Asi budu muset dřív nebo později nějakou práci zkusit. Otec tvrdí, že bych se měl taky oženit.“

„Má naprostou pravdu.“

„Dobrák Eustace vleze do manželského chomoutu už co nevidět, ne?“ podotkl Sam.

Paní Hignettová sebou prudce trhla.

„Proč si to myslíš?“

„Cože?“

„Jak jsi na to přišel?“

„Je přece založený romanticky. Píše básně a tak dále.“

„Pravděpodobnost synovy svatby zcela vylučuji. Je plaché a uzavřené povahy a skoro se se ženami nestýká. Je samotář.“

Sam to věděl a často toho litoval. Svého bratrance měl vždycky rád tak trochu pobaveným a spíše protektorským způsobem, jak už muži ocelových svalů mívají v oblíbě slabší bratry, kteří mají náběh k bledosti a k intelektu. Vždycky měl pocit, že kdyby se Eustace nemusel uchýlit na Windles, aby tam trávil život po boku ženy, kterou Sam od svých nejútlejších let považoval za královnu životních ztroskotanců, mohl by to dotáhnout hodně daleko. Ve škole i v Oxfordu se projevoval ne-li jako vyslovený sekáč, tak aspoň rozhodně jako veselý kumpán: Sam si pamatoval Eustaceho ve škole, jak dovedl řídit, když třeba trepkou rozbíjel koule plynového osvětlení. Vzpomínal si, že v Oxfordu hrával udatně na piano a napodoboval Franka Tinneye; jeho vystoupení se stalo zlatým hřebem večírku na ukončení letního semestru. Ano, Eustace má vlastnosti výtečného kamaráda, a proto není v pořádku, když dovolil, aby ho matka uvěznila na venkově, odkud to má na všechny strany strašně daleko.

„Eustace se vrací do Anglie v sobotu,“ informovala ho paní Hignettová. Tato slova vyzněla poněkud nostalgicky. Neodloučila se od svého syna od té doby, co se vrátil z Oxfordu, a ráda by ho měla u sebe až do konce přednáškového turné. To však nepřipadalo v úvahu. Bylo bezpodmínečně nutné, aby byl na Windlesu, pokud ona bude pryč. Nic na světě by ji nepřinutilo, aby ponechala dům na milost a nemilost služebnictvu, které by mohlo pošlapat květinové záhonky, poškrábat vyleštěnou podlahu nebo zapomenout přikrýt na noc kanárka. „Popluje na Atlantiku.“

„To je skvělé!“ jásal Sam. „Já taky pluju na Atlantiku. Zaskočí do kanceláře a zeptám se, jestli bychom mohli mít společnou kajutu. Ale kde bude bydlet, až přijede do Anglie?“

„Kde bude bydlet? Prosím tě, na Windlesu, samozřejmě. Kde jinde?“

„Myslel jsem, že Windles na léto pronajmeš.“

Paní Hignettová na něho zůstala hledět.

„Pronajmout Windles!“ Zatvářila se, jako by mluvila se šílencem. „Jak tě mohlo něco takového napadnout!“

„Otec myslím říkal něco v tom smyslu, jako bys měla dům pronajmout nějakému Američanovi.“

„Ani nápad!“

Samovi připadalo, že se teta vyjadřuje poněkud přehnaně, ba nakvašeně, aby uvedla na pravou míru to, co bylo zřejmě přirozeným omylem. Nemohl vědět, že pověsti o letním pronájmu už dlouho uvádějí paní Hignettovou do stavu zuřivosti. Jistěže, lidé projevovali zájem o pronájem Windlesu. Ve skutečnosti ji doslova otravovali. Existoval jistý tlustý boháč, Američan jménem Bennett, se kterým se setkala právě před odjezdem v domě svého bratra v Londýně. Pozvala pana Bennetta na jeden den do Windlesu. Američan se do něho okamžitě zamiloval a naléhal, aby mu udala cenu. Ale tím se nespokojil. Pronásledoval ji nabídkami telegraficky i při plavbě oceánem a boj nevzdal, ani když dorazila do New Yorku. Nebyla v Americe ještě ani dva dny a už za ní přijel nějaký pan Mortimer, důvěrný přítel pana Bennetta, a pokračoval tam, kde jeho předchůdce přestal. Po celý týden se pan Mortimer snažil ji přemluvit, aby znovu uvážila své rozhodnutí, a zastavil se teprve tehdy, když musel sám odjet za svým přítelem do Anglie. Ale i potom záležitost pokračovala. Právě dnes dopoledne vykukovala mezi dopisy na stole paní Hignettové žlutá obálka s depeší od pana Bennetta, což jí téměř pokazilo snídani. Nebylo tedy divu, že Samova narážka na tuto záležitost rozrušila autorku knihy „Světlo se šíří“ natolik, že na chvíli ztratila svůj obvyklý klid.

„Nic mě nepřinutí, abych kdy pronajala Windles,“ prohlásila s konečnou platností a významně se zvedla. Sam pochopil, že audience skončila – a byl tomu rád; vstal také.

„Zaskočím do města a poptám se po té kajutě,“ řekl.

„Zajisté. Mám zrovna teď dost práce, připravuji si poznámky pro příští přednášku.“

„Jistě. Nesmím tě vyrušovat. Řekl bych, že se těmi žvásty výborně bavíš – vlastně – no tak tedy – sbohem.“

„Sbohem.“

Paní Hignettová se mračila, neboť rozmluva ji podráždila a narušila její duševní vyrovnanost, která je tak důležitá při přípravě přednášek o teozofii; posadila se k psacímu stolu a procházela poznámkami, které si udělala v noci. Sotva se

jí podařilo trochu se soustředit, otevřely se dveře, aby ještě jednou vpustily dceru země irské.

„Madam, je tu jeden pán.“

„To se nedá vydržet,“ vykřikla paní Hignettová. „Řekla jste mu, že jsem zaneprázdněná?“

„Neřekla. Pustila jsem ho do jídelny.“

„Je to reportér od novin?“

„Není. Má kamaše a cylindr. Jmenuje se Bream Mortimer.“

„Bream Mortimer!“

„Ano, madam. Strčil mi nějakou cedulku, ale vyklouzla mi, protože jsem měla ruce mokré od mytí nádobí.“

Paní Hignettová kráčela ke dveřím a tvářila se hrozivě. To se nedá, jak právě poznamenala, vydržet. Připomněla si Breama Mortimera, syna pana Mortimera, který chce Windles. Kráčela do jídelny a v nitru jí háral chladný hněv, který ji vedl k rozhodnutí rozdrtit jednou provždy v osobě newyorského představitele celou Mortimerovu rodinu.

„Dobré jitro, pane Mortimere.“

Bream Mortimer byl vysoký a hubený. Měl malá světlá očka a ostrý, zahnutý nos. Vypadal jako papoušek mnohem víc než většina papoušků. Cizí lidé bývali na chvíli vyvedeni z míry, ba přímo v šoku, když viděli Breama Mortimera v restauraci, jak se krmí rostbífem. Domnívali se, že by mu víc vyhovovala slunečnicová semínka.

„Dobré jitro, paní Hignettová.“

„Prosím, posaďte se.“

Bream Mortimer vypadal, jako by si chtěl raději hupsnout na bidýlko, ale přece jenom se posadil. Rozhlížel se po pokoji zářivým, vzrušeným pohledem.

„Paní Hignettová, musím s vámi hovořit o samotě.“

„O samotě se mnou přece hovoříte.“

„Ani nevím, jak bych měl začít.“

„Dovolte, abych vám pomohla. Je to zhola nemožné. Nikdy k tomu nesvolím.“

Bream Mortimer sebou trhl.

„Tak vy už jste o tom slyšela?“

„Od té doby, co jsem se setkala s panem Bennettem v Londýně, o ničem jiném neslyším. Pan Bennett nemluvil o ničem

jiném. A teď," vykřikla divoce paní Hignettová, „přicházíte vy a začínáte s tím znovu. Jednou provždy, moje rozhodnutí nezmění naprosto nic. Žádné peníze mě nepřinutí, abych svůj dům pronajala.“

„Ale kvůli tomu jsem nepřišel!“

„Vy jste nepřišel kvůli Windlesu?“

„Dobrý Bože, to ne!“

„Řekl byste mi tedy laskavě, proč jste vlastně přišel?“

Zdálo se, že Bream Mortimer je na rozpacích. Malounko sebou vrtěl a pohyboval pažemi, jako by se snažil jimi zatřepotat.

„Víte,“ spustil. „Nejsem člověk, který strká nos do záležitostí cizích lidí.“ Zarazil se.

„Ne?“ zeptala se paní Hignettová.

Bream opět spustil.

„Nejsem člověk, který klevetí s komorníky...“

„Ne?“

„Nejsem člověk, který...“

Paní Hignettová nikdy neslyňovala nadměrnou trpělivostí.

„Považujme všechny vaše záporné vlastnosti za dané,“ přerušila ho bryskně. „Nepochybuji o tom, že existuje mnoho věcí, které neděláte. Omezme se na záležitosti, které jsou nesporně důležité. Pokud nemáte námitek, že byste na okamžik soustředil pozornost na to, kvůli čemu jste za mnou přišel?“

„Kvůli tomu sňatku!“

„Kvůli jakému sňatku?“

„Kvůli sňatku vašeho syna.“

„Můj syn není ženatý.“

„Není. Ale bude se ženit. Dnes dopoledne v jedenáct hodin v Malém kostele Za rohem.“

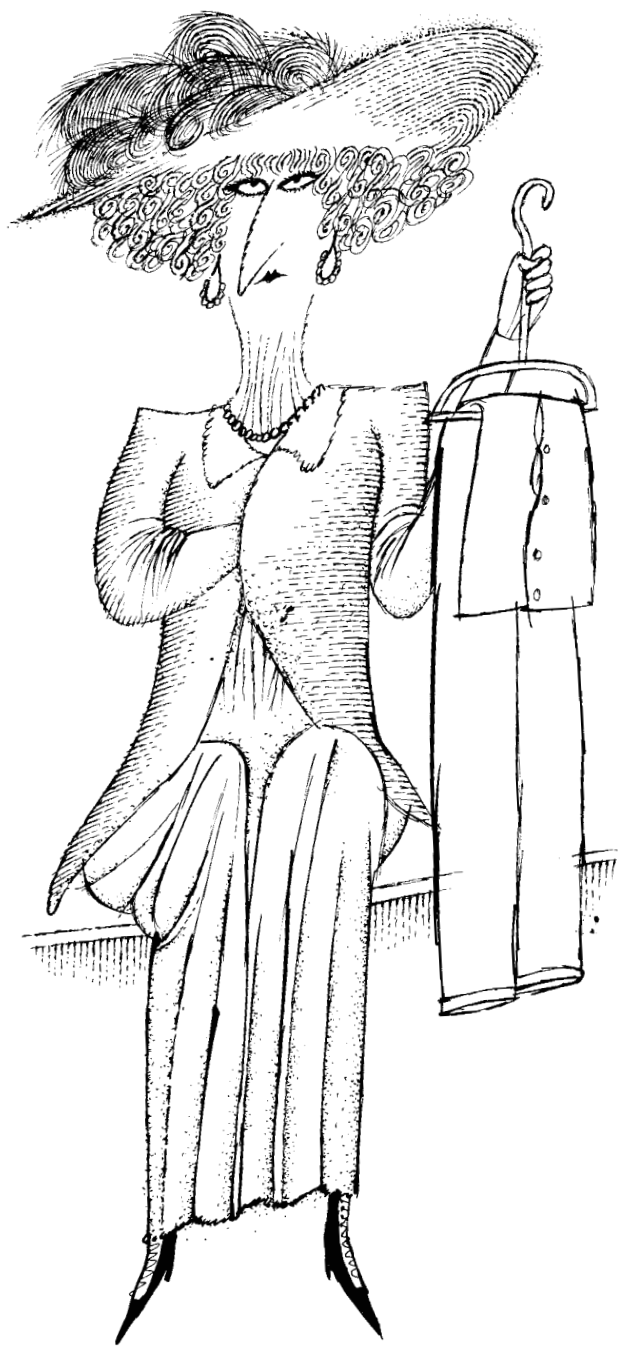
Paní Hignettová na něho zůstala civět.

„Šílíte?“

„Musím se vám přiznat, že z toho taky nemám nejmenší radost,“ připustil pan Mortimer. „K čertu, já sám jsem do té holky zblázněný.“

„Kdo je ta dívka?“

„Zbožňuju ji už léta letoucí. Patřím k těm mlčenlivým, trpělivým ctitelům, kteří obcházejí a hodně se dívají, ale nikdy své lásce neřeknou...“

„Kdo je ta dívka, která políčila na mého syna?“

„Vždycky jsem patřil k těm lidem...“

„Pane Mortimere, s vaším svolením budeme považovat také vaše kladné vlastnosti za dané. Vlastně o vás nebudeme vůbec mluvit. Vy si přijdete za mnou s absurdní historkou...“

„Absurdní ne! Čestně. Zprávu mám od komorníka, který ji slyšel od její služky.“

„Pověděl byste mi laskavě, kdo je ona dívka, kterou si chce vzít můj svedený syn?“

„Rozhodně bych o něm netvrdil, že je svedený,“ prohlásil pan Mortimer jako muž, který chce být spravedlivý. „Řekl bych, že je to povedený zlodějíček. Je to senzační děvče. Známe se už od dětství a po léta ji miluju. Nejméně deset let. Ale víte, jak už to bývá, člověku to pořád nějak nevychází, aby milovanou dívku požádal o ruku. V létě roku 1912 jsem si už myslel, že se naskytla vhodná příležitost, ale přehnal se kolem mne. Nepatřím k těm vykutáleným švihákům, kteří mají dar výmluvnosti. Nejsem...“

„Kdybyste byl tak laskav,“ přerušila ho netrpělivá paní Hignettová, „a odložil svou psychoanalytickou úvahu na nějakou budoucí příležitost, byla bych vám velmi zavázána. Čekám, že mi sdělíte jméno dívky, kterou si můj syn hodlá vzít.“

„Já jsem vám to ještě neřekl?“ divil se pan Mortimer. „To je zvláštní. Neřekl. Je legrační, jak člověk nedělá věci, o kterých si myslí, že dělá. Já jsem už takový člověk.“

„Jak se jmenuje?“

„– takový člověk, který...“

„Jak se jmenuje?“

„Bennettová.“

„Bennettová? Vilhelmina Bennettová? Dcera pana Rufuse Bennetta? Rusovláška, se kterou jsem se seznámila na obědě u vašeho otce?“

„Tak jest. Umíte výtečně hádat. Měla byste jim to zarazit.“

„To mám v úmyslu.“

„Prima!“

„Sňatek by byl nevhodný po všech stránkách. Slečna Bennettová a můj syn nevibrují na stejné vlně.“

„Správně. Taky jsem si toho povšiml.“

„Jejich aureoly se liší barvou.“

„Napadlo mi to jednou,“ souhlasil Bream Mortimer, „a napadlo mi to stokrát. Kéž bych dostal za každý takový nápad jeden dolar. Liší se barvou. Vyjádřila jste v kostce celou situaci.“

„Děkuji vám, že jste přišel a pověděl mi o tom. Okamžitě podniknu příslušné kroky.“

„To je fajn. Ale jaký zvolíte postup? Je už pozdě. V jedenáct bude čekat v kostele.“

„Eustace tam nebude.“

„Myslíte, že se vám to podaří zařídit?“

„Eustace tam nebude,“ opakovala paní Hignettová.

Bream Mortimer hupsl dolů ze židle.

„Vaší zásluhou mi spadl kámen ze srdce.“

„Řekla bych, že vaše srdce není stavěno na těžké kameny.“

„Půjdu. Ještě jsem ani nesnídal. Pro samé starosti jsem na snídani neměl ani pomyšlení. Teď se mi ulevilo. Tři vejce a plátek šunky skončí svou životní pouť zrovna v nejlepším. Věřím, že se na vás můžu spolehnout.“

„To můžete!“

„Pak tedy se rozloučím.“

„Sbohem.“

„Svoje ‚sbohem‘ myslím doopravdy. V sobotu odplouvám na Atlantiku do Anglie.“

„Vážně? Pocestuje s vámi i můj syn.“

Bream Mortimer vypadal, jako by ho to trochu zarazilo.

„Neřeknete mu, že jsem ho podrazil?“

„Prosím?“

„Nepovíte mu, že jsem ho potopil?“

„Nerozumím vám.“

„Neprozradíte mu, že jsem mu to zavařil zrovna já... že jsem to na něho píchl... že jsem mu to u vás polepil?“

„O vašem rytířském zásahu se ani nezmním.“

„Rytířském zásahu?“ opakoval Bream Mortimer poněkud pochybovačně. „Nevím, jestli by se to dalo nazvat tak bezvýhradně rytířským zásahem. Samozřejmě, v lásce a ve válce je dovoleno vše. No tak tedy, budu rád, když můj podíl v celé záležitosti uchováte pod pokličkou. Mohl by z toho být pořádný trapas, až se potkáme na palubě.“

„Na palubě se s Eustacem pravděpodobně nesetkáte. Plavba ho moc nebaví, většinu času stráví v kajutě.“

„To je fajn! Ušetří nám to spoustu trapasů. Tak tedy sbohem!“

„Sbohem. Až přijedete do Anglie, pozdravujte ode mne otce.“

„Jistě na vás nezapomněl,“ pravil přesvědčeně Bream Mortimer. Nedovedl si představit, jak by bylo lidsky možné, aby kdokoliv na tuhle ženskou zapomněl. Byla jako slavná žvýkačka. Pachuť po ní přetrvávala.

Paní Hignettová byla ženou okamžité a rozhodné akce. Už za rozhovoru s posledním návštěvníkem se jí v mysli vynořovaly plány, jako když k hladině pádící řeky vystupují bublinky. Jakmile se za Breamem Mortimerem zavřely dveře, měla k dispozici ne méně než sedm nápadů, jeden lepší než druhý. V mžiku dokázala vybrat ten nejlepší a nejjednodušší. Tiše se odplížila po špičkách do synova pokoje. Její nastražené uši pozdravilo rytmické chrápání. Otevřela a nehlučně vešla.

O B S A H

Okamžik, prosím!	7
1. Neklidné dopoledne	9
2. Elegantní mladý muž odvážně zachraňuje	21
3. Sam si připravuje půdu	42
4. Sam boduje	51
5. Eustace je pronásledován	68
6. Scéna na lodním večírku	74
7. Odloučená srdce	78
8. Sir Mallaby přichází s návrhem	89
9. Neotesané způsoby u jídelního stolu	101
10. Trampoty na Windlesu	112
11. Trudná noc pana Bennetta	125
12. Otřesná minulost Johna Peterse	133
13. Všude samé šoky	144
14. Otcova ostrá kritika	150
15. Drama na venkovském sídle	157
16. Webster, přítel v nouzi	168
17. Noc nabitá událostmi	178

P.G.Wodehouse

Dívka na parníku

Z anglického originálu *The Girl on the Boat*, vydaného nakladatelstvím Penguin Books Ltd., Londýn, přeložil Ladislav Smutek. Ilustrace Adolf Born. Typografie Vladimír Verner. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2008 jako svou 819. publikaci. Vydání druhé. AA 9,83. Stran 224. Odpovědná redaktorka Blanka Koutská. Vytiskla tiskárna Finidr s.r.o. Doporučená cena 228 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7021-929-4